

Un crac

written by Alfons Duran Pich | 9 de març de 2024

Té moltes interpretacions, però ens quedem amb la que fa referència a una persona que destaca extraordinàriament en alguna cosa. A mi m'agrada donar-li una dimensió estadística i per això em refereixo a aquests tipus inclassificables com els que estan més enllà de tres sigmes, símbol matemàtic que podem considerar com un grau màxim de desviació respecte a la mitjana de la població.

Feia uns tres anys que no tenia ocasió de tenir amb ell una conversa privada, com hem tingut ara a petició seva. En aquest temps ha patit un contratemps de salut personal, que ha estat acompanyat per un altre d'un familiar molt proper.

Ha empetitit, falla l'audició i es mou amb lleugeres dificultats, però té la ment desperta i manté el seu interès per la vida i per les coses.

Té a sobre de la taula alguns papers meus i per això m'ha citat. Li deixo un exemplar del meu llibre *Memorial per als desmemoriats*.

Li recordo que no el vaig votar mai, cosa que ell ja sap i no en tornem a parlar. Moltes vegades he pensat que no el vaig votar perquè no m'agradaven algunes de les seves, per a mi, "males companyies", en particular les d'uns tipus associats que havien pres el poder d'una marca política històrica i que sempre han jugat brut.

Em diu que ell és un home "antic", atribut que jo refuto. M'explica que les noves tecnologies, els algorismes i la intel·ligència artificial queden lluny del seu coneixement.

Parlem de coses diverses. Sobre la decadència d'Europa (això ho afirmo jo), sobre la nova centralitat al sud-est asiàtic, sobre la conjuntura nord-americana, sobre la guerra d'Ucraïna,

sobre el pes geopolític de Rússia, sobre l'economia mundial. Vol saber la meua opinió per contrastar-la amb la seva. És intel·ligent i ràpid. No se li escapa ni una, encara que de vegades faci veure que no se n'ha assabentat. És per això que m'ho fa repetir.

Fa servir l'excusa de l'edat ("tinc 94 anys"), en un gest en què es barreja l'orgull del seu formidable *construct* intel·lectual amb la seva no dissimulada vanitat i el treballat sentit de l'humor.

Em pregunta per la meua família (una filla, un net), cosa que ens porta a parlar de la demografia catalana i de la seva antiga crida a les dones catalanes perquè tinguessin més fills.

D'això anterior saltem al problema migratori, sobre el qual jo assenyalo la nostra incapacitat per controlar-lo, gestionar-lo i integrar-lo gradualment pel fet de no comptar amb un estat propi. D'aquí en sorgeix un altre dels seus discursos habituals ("Jo no soc independentista"). Ell ja sap que jo sí. Deixem el tema per a altres trobades. La meua hipòtesi sobre això és que si tingués alguns anys menys també ho seria. No crec que amb la seva declaració (que és àmpliament coneguda) justifiqui no haver-ho estat abans. Gairebé ningú no ho era.

Parlem sobre l'envejable situació del País Basc en termes economicofiscals i financers. Coincidim en les raons de tot això i també en els agents i mecanismes que van impedir al seu moment que Catalunya gaudís d'un projecte similar, ajustat a la realitat històrica, econòmica i poblacional.

Em repeteix diverses vegades que un dels seus fills (que va ser alumne meu fa molts anys) em té dalt d'un pedestal. Jo li contesto que en vaig baixar fa temps i prefereixo treballar arran de terra. És cert en qualsevol cas que va ser el seu fill qui va propiciar al principi aquestes trobades.

Feia temps, molt de temps, que no tenia una conversa tan

interessant, tan estimulants i tan variada. Aquest home és i continuarà sent, fins que la vida digui prou, un actiu formidable per al nostre país (Catalunya). La mediocritat dominant a la classe política catalana actual i la pressió juridicomediatàtica de l'aliança canallesca espanyola impedeixen escoltar la veu d'un home savi, que a més a més estava orientat a l'acció i que per això ens ha deixat una obra important en tots els àmbits.

No és estrany que en la seva llarga etapa com a líder polític obtingués el suport de grans majories. Sabia acostar-se a la gent com ningú i continua sabent-ho fer. Baixava el llistó per semblar-ne un perquè coneixia el principi que diu que "la similitud percebuda millora l'atracció". Van intentar enfonsar-lo perquè es va negar a col·laborar amb les forces d'ocupació, contenciós en què es va barrejar l'odi del nacionalisme espanyol ("enano habla castellano") amb l'enveja de l'esquerra caviar catalana que, en el seu vol gallinaci, el considerava un representant de la dreta burgesa, retrògrada i vilatana. Doncs, *Fuck you*.

El ciutadà Jordi Pujol i Soley, a noranta-quatre anys, continua en plena forma. És un crac. I és aquí.